

Faragó Ferenc

TANYAI SZILÁNKOK

IV.

Gyakran a nihilizmus a legtöbb, amit megtehetünk.

Azt a pontot kell megkeresnünk, ami körül minden kering, s ez a pont bennünk van.

Nincs csak *testi*, csak *lelki*, csak *szellemi* – a három mindig együtt van – és mindig van.

A *holnap* nem feledi a mát, ha a *ma* is emlékszik a *tegnapra*.

Csak az tud igazán *nevetni*, aki szívből tud *sírni*. Csak az tud igazán *sírni*, aki szívből tud *nevetni*.

Minden pillanat *elkövetkezik*, mert minden pillanat *jelen van*.

Minden pillanatnak megvan a mondanivalója – mégsem hallgatunk rá.

...ami nem hajlik, az eltörik!

A külső *gazdagodás* mindig belső szegényedéssel jár. – A külső *szegényedés* mindig belső gazdagodással jár.

Létezésünk szükségszerű velejárója, hogy kapcsolatban vagyunk a transzcendenciával; vagy *elfogadólag*, vagy *tagadólag*.

Tanácsstalanság. Leginkább saját tanácsainkat nem fogadjuk meg.

Teológia az, amikor az ember szembe mer nézni azzal, hogy más istenek is vannak, mint a sajátja.

Látszattan. A tapasztalt valóságképet a valósággal azonosítjuk.

Miért van az, hogy ami jó az vagy *erkölcstelen*, vagy *hizslal*?

Ellentmondás. Az árnyék feltétele a *fény*, de a fénynek nem feltétele az *árnyék*.

A pénz, a hatalom az ördög egy-egy arca.

A sokból csak *kicsit*, de a kicsiből *sokat* lehet adni.

Ami után rohanunk az sohasem maradandó.

Már csak a látszat az igazi, s az igazi nem látszik...

Egy dolgot többféleképpen lehet magyarázni, de még többféleképpen lehet félre magyarázni.

Ami belülről nem változtatható meg (*reform*), az kívülről sem (*forradalom*).

Ha majd a láthatatlan *láthatóvá*, a látható *láthatatlanná* válik, akkor majd mondhatjuk, hogy *látunk*.

Aki *társra* lel, magára is talál; aki *magára* talál, az *társra* is lel.

Vajon a művészet alkotja a *valóságot*, vagy a valóság a *művészetet*.

Metafizika. A legsúlyosabb gondolataink ellenállnak a gravitációnak.

Nehéz eldönteni, hogy miről írjunk, mégoly nehéz, hogy miről ne...

Ha egészen másról is beszélünk – mindig magunkról van szó.

Minden tévhit hitből fakad, de egyetlen hit sem fakad tévhitből.

Mindig *megleckézteti* a sors azt, aki nem akar *tanulni*.

...bizony, vigyázni kell mert, ha kigondolunk valamit, az jól – rosszul meg is valósul.

Mellébeszél az, aki sokat beszél.

Egy másik kereszténységet nem lehet létre hozni, a kereszténységnek önmagából kell újra előtörnne.

Az *ateizmus* és a *demokratizmus* kéz – a kézben jár.

A *tömeg* mindig önmagát ünnepli – az *egyén* mindig a másikat.

Nem vagyunk *egyformák*, nem vagyunk *egyenlők*, mindenben különbözünk, ebben vagyunk *egységben*.

Nem kell leborulnunk még Isten előtt sem – sőt csak ott kell igazán egyenesen megállnunk.

A *sötétség* mindig fényűzés. – A *fényűzés* mindig sötétség.

Az emberszeretés még semmi – tovább kell menni!

Semmi sem *csábítóbb* a szabadságnál és semmi sem *kínzóbb* nála.

A történelmi kereszténység már az ateizmus szakaszába ért.

Már csak egy *legújabb* kereszténység jöhet – az *ősrégi!*

A legnagyobbak közt a *legkisebbnek* lenni nem ugyanaz, mint a legkisebbek közt a *legnagyobbinak* lenni.

Van úgy, hogy a haladás *maradást* jelent és a maradás *haladást*.

...a halhatatlanságba már behalt más is.

Egy új *probléma* mindig egy régebbi *probléma* megoldásából fakad.

Minden fontos ismeret az elrejtettségben nyugszik.

Helyreigazítás. Közigazgatás helyett önigazgatást!

A biztosat sokra kell tartanunk, de a bizonytalansággal is kell számolnunk.

A legjobban a ragaszkodáshoz ragaszkodunk.

Már *tegnap* kellet volna változnunk ahhoz, hogy elkerülhessük a *holnapi* bajt.

...mert még mindig azt hisszük, hogy nekünk kell megváltoztatni másokat és magunknak változatlanoknak maradni.

Mindennek van előzménye és mindennek van következménye is.

Isten nem mutatja meg önmagát, ám sohasem mondhatunk le a kereséséről!

A *tudás* még nem megértés.

Istenben a *valami*, a *semmi* és a *minden* mindig együtt van jelen.

Nem az a kérdés, hogy hogyan jött létre a világmindenség, hanem az, hogy miért.

Semmit nem szabad túlságosan akarni, vagy ami ugyanaz: nem akarni.

Csak az a *valami* ismerhető meg, ami nem azonos velünk.

...megérteni persze nem könnyű – magunkat.

Nem találok rá szavakat:.....

Minden *dísz*, legtöbbször már a megvásárlásuk napján, *lom* lesz.

Különös bátorságra vall megkérdőjelezni a *felkiáltó*jelet.

Csak azt a munkát lehet befejezni, amit el is kezdünk.

Kétféleképpen lehet nevelni a kisgyermeket: *leguggolni* hozzá és *felemelni* magunkhoz.
(Ha *leguggolunk*, az *Ő világába kerülünk* és azok a szabályok érvényesek. Ha *felemeljük*, akkor *Ő kerül a mi világunkba* és azok a szabályok érvényesek.)

Minden futurológia előbb-utóbb befejeződik.

A kollektívizmus nem is magát az *egyént*, hanem a *közösséget* semmisíti meg.

Ha elferdítjük a *múltat*, a *jövő* hajlik meg.

Legnagyobb hiba önmagunk hibáinak meg nem *ismerése*, be nem *ismerése* és el nem *ismerése*.

Nincs olyan pont, ahonnan ne lenne *felfelé* és nincsen olyan pont sem, ahonnan ne lenne *lefelé*.

Csak az tudja megérteni, hogy vannak álmaink, akinek vannak álmai.

Ha a jövőbe nézünk, akkor egy *biztos*, hogy ebben nincs semmi *biztos*.

Istenhez önmagunkon, majd a másikon át juthatunk.

Csak az tud hazudni, aki tudja az igazságot.

Sok dolog *már* időszerű ugyan, de *még* nem jött el az ideje.

Az igazság feltehetően mindig vízszintes – mert nem lejt semerre.

Vannak *méltán*, és vannak *méltatlanul* elfelejtett gondolkodók...

Pesszimizmus. Nincs olyan *rossz* helyzet, amely ne válhatna még *rosszabbra*. –
Optimizmus. Nincs olyan *jó* helyzet, amely ne válhatna még *jobbra*.

Zárójelentés: a halál oka *híPOCHONDRIA*.

...mert sajnós mindent és mindenkit alul lehet múlni.

Politika az a tevékenység, amely megakadályozza az embereket, hogy
beleszólhassanak az őket érintő fontosabb dolgokba.

A történész a múltból jósol.

...mert más a *nézés* és más a *látás*.

Grammnyi pontossággal mérni mázsás terheket.

Születés is három van: *testi* – *lelki* – *szellemi*.

Minden igaz művészet a valóság kritikája.

Az *élet* a halál kérdése, a *halál* az élet kérdése – csak kérdések vannak, válasz nincs.

Önmagunk árnyéka vetül ránk nap mint nap.

Hogyan *lehetséges*. hogy ennyi minden *lehetséges*?

A megvilágosodáshoz mindig jól jön egy kis sötétség.

In memoriam Hérakleitosz. Két ugyanaz, már nem ugyanaz...

A *tévelygés* nem *útkeresés*.

Vannak dolgok, amelyeknek csak metaforája van.

A *helyesírás* még nem helyes írás – a *helyes írás* még nem helyesírás.

A tudás nem *batalom*, hanem *alázat*.

Ami az egyik oldalon csőcselék, az a másik oldalon öntudatára ébredt polgár – és viszont.

A *gondolkodás* előbb volt, mint a *gondolkodó* és mint a *gondolat*.

In memoriam Nietzsche. Nem Isten a történelem létrehozója, sokkal inkább: áldozata.

A *kétkedés* logikája ugyanaz, mint a *bizonyosságé*.

A *valóságból* jöttünk ide a *káprázatba*, s e *káprázatból* megyünk majd vissza a valóságba.

A legnehezebb saját magunkat levetkezni...

Sem a múlt, sem a jövő nem a mienk, csak a jelen, amelyből azonnal múlt és jövő lesz.

...el van telve a szerénységével.

A keresztet *vinni* kell, és nem feltenni a falra, *gyönyörködni* benne.

Az ajtó feltárul, de nem mindig az előtt, aki kinyitja.

Antiateistáknak kellene lennünk!

Még a *reménytelenség* is teli van *reménnyel*.

Van, aki *kereső* alkat, van, aki *találó*.

...és még mindig van visszafelé.

Ha a verset *olvassuk*, *írjuk* is azt.

Semmit sem szabad túlságosan akarni, avagy nem akarni!

Minden kezdet happy end...

Csak az a valami ismerhető meg, ami nem azonos velünk.

Minden kezdet végrendelet...

Kétségeken vezet át az út a bizonyosságig.

Aki kihajol a *jelen* ablakán, az a *múltba* és a *jövőbe* lát.

Aki azt hiszi, hogy teljesen biztos úton jár, az voltaképpen egyhelyben toporog.

Megnyílik előttünk az *ismeretlen*, majd bezárul mögöttünk az *ismert*.

A szabadság *varázsánál* csak egy nagyobb van, annak a *veszélye*.

Egyszerűen csak belekényszerültünk a szabadságba.

Gyakran a semmi valaminek mondja magát.

Létezés: folyton folyvást, végtelenül van vége.

Az igaz dolgokat mindig nagyon mélyről kell felhozni, illetve nagyon magasról lehozni – mert a kettő ugyanaz.

Végrendelet: *Interaktív* temetést kérek!

Sírvers: *Offline* vagyok...

A dolgok épp annyira függenek tőlünk, mint mi a dolgoktól.

Minden *jövő* elmúlik, de a *múlt* soha nem válik *jövővé*.

Felépülés: egyén, család, közösség, nemzet, nép, vallás, kultúra, civilizáció, emberiség...

Porszemként is mindig a végtelenség központjában lenni!

Mi számít számnak?

Az igazi jövőmondó a bekövetkezhetségtelen eseményeket jósolja meg.

Ami összeköt az *egésszel*, az válhat el az *egésztől*.

Egoizmus: egyszemélyes konfliktus.

Mindig azt a pillanatot szalasztjuk el, amit észre sem veszünk.

A múlt teremtése a történetírás művészete.

Béke csak akkor van, ha elégedettek vagyunk, ám béke sosincs...

A valóság langyos álomba ringat, s onnan nehéz a felébredés.

Aki valahonnan *kilép*, az mindig valahová *belép*.

...van, amikor a hálátlanság jelenti a hálát.

A világ nem tudja, hogy merre *megy*, csak azt tudja konstatálni, hogy merre *járt*.

Ha azt mondom, hogy Isten a *minden* és a *semmi*, akkor *mindent* elmondtam és mégsem mondtam *semmit*.

Amit kifogásolsz *másban*, vizsgálj meg *magadban*!

Csak a szokatlan nem lehet megszokni soha.

Amennyiben a kritikának nem az *önkritika*, a humornak nem az *önironia*, mit sem ér az egész.

Másoknak nem szabadna lelkiismeretfurdalást okoznunk, magunknak annál inkább.

Az örökkévalóság nem az *időben* van, mint ahogy az idő sem az *örökkévalóságban*.

A körülöttünk lévő valóságot a bennünk lévő képzelet teremti.

Aki mindenkinél többet akar tudni, az tudja a legkevesebbet.

A legtöbb elérése helyett a legtöbb megbecsülése lenne kívánatos.

A *sorsnak* ugyanakkora hatalma van fölöttünk, mint amekkora *nekünk* a sors fölött.

A teljesség igénye nélkül nem lehet beszélni Istenről!

Saját érdekeinknek vagyunk kiszolgáltatva.

A hatalom nem az elnyomottaktól fél, hanem a még nagyobb hatalomtól.

A *mértéktartó* még nem *mértékadó*.

Van, akinek a gyenge pontja a legerősebb.

Egyesek engedély nélkül hiányoznak. mások engedély nélkül vannak jelen.

Ellenszenvei magvunk egymásnak...

Értetlenül áll az értelem az érthetetlen előtt.

Igaz ugyan, hogy a saját határainkat nem léphetjük át soha, de mindig tudjuk, hogy van a határon túl is.

Ami *kész* az nincs, csak az a valami, ami *készül*.

Sötét dolgoknak az árnyéka sem *világos*.

Akinek kevesebb a vágya, az kevesebbet is nélkülöz.

A mérhetetlen soha nem mértéktelen.

Aki nem teszi a *rosszat*, az még ezzel nem teszi a *jót*.

Vajon a Földet kell-e felemelni az Éghez, vagy az Eget kell lehozni a Földre – avagy mindegy is.

Mindig az ostobák tartják ostobának a másikat, a bölcsek sohasem.

Mondjunk *el* mindent, de ne mondjunk *ki* mindent!

Sose akarjunk mások lelkiismerete lenni!

A rossz tulajdonságainkat nagyon nehéz addig levetkezni, amíg nincs mit felvennünk.

Nem az a baj, hogy beleestünk a sárba, hanem az, hogy benne ragadtunk.

Előbb-utóbb fény derül a világosságra is.

Közoktatás. Talán tanult tanulatlanságban szenvedünk.

Fossilák. Az olaj csak olaj a tűzre!

A tapasztalás csak tapogatózás a sötétben.

A fejlődés nem más, mint véget nem érő átmeneti állapot.

A következmények következményeket szülnek.

Ne higgyünk el mindent, amit magunknak mondunk!

Életcél: elviselni az elviselhetetlent...

Mindenkiben és mindenben *bízni*, annyit tesz, mint senkiben és semmiben sem *bízni*.

A kétely kedvez a gondolkodásnak.

Foglalkozása: szolgáskorban lévő szabadgondolkodó.

Általában ott fontoskodunk a legtöbbet, ahol semmi szükség ránk.

Hazug módon is lehet gondolkodni az igazságról.

A megismerhetetlenről nem lehetnek megismerhető állításaink.

Határtalanul? Vannak határok, amiket *nem szabad* átlépnünk, vannak határok, amiket *nem lehet* átlépnünk és vannak határok, amiket *át kell* lépnünk.

A hozzánk *legközelebb* lévő dolgokat érezhetjük a *legtávolabbiaknak*.

A legtöbb *kiindulási* pont, *érkezési* pont is egyben.

Ki kit szólít meg? Ember az Istent, Isten az embert?

Még a meg nem történt történelem is történelem.

...mert mindennek el kell múlnia, ami múlandó.

Az igazságot nem tudjuk megmutatni, de a hozzávezető utat igen.

Részletkérdésekre is lehet teljes választ adni.

Tévedéseinket beismerjük, de hibáinkhoz görcsösen ragaszkodunk.

Amikor magasabb érdekekre hivatkozunk, mindig magunkra gondolunk.

Az 'ego' nem tudja megkülönböztetni önmagát attól, ami nem önmaga.

Proletárdiktatúra. Az elnyomott az elnyomót is elnyomja.

A szabadság elsősorban megszabadulás valamitől.

A világ még csodák nélkül is csodálatos!

A valóság nem anyagi természetű, sokkal inkább mentális.

Behaviorizmus. Aki nem tudja, hogy hogyan viselkedjen, az azt sem tudja, hogy hogyan ne viselkedjen.

Társadalomkritika. Ha nem nézünk szembe a múltunkkal, a múlt fog szembenézni velünk.

Ha nem arra törekszünk, hogy álláspontunkat mások is elfogadják – sokan el fogják fogadni.

Optika. Aki *megvilágosodott*, azt mások *homályosnak* tartják.

A *Mindenség* teremti a Tudatot; a *Tudat* teremti a Mindenséget.

Alulról nézve *ellentmondás*, felülről nézve *egység*.

A hang a csendből jön és oda is tart vissza: *felcsendül*.

...s, vajon a fa, hogy látja az erdőt?

Történelmi ima: Uram, adj egy kicsi történelmet, amit még nem hamisítottak meg!

Az élet nem végleges állapot, így a halál miért lenne az?!

A csend magában foglalja a hangok összességét.

A *hamis tudás* mindig veszélyesebb, mint a *nem tudás*.

Trianon. Igazságos *háború* nincs, mint ahogy igazságos *béke* sincs.

A barátok gyakran *kívül* vannak, de az ellenség mindig *belül*.

A többségi vélemény még nem garancia az igazságra.

Már *régen* is tartottak az *új* dolgoktól.

Nagyon nehéz a sárban tisztának maradni.

Az élet, az életünk elején, elképesztően *hosszú*; az élet, az életünk vége felé, elképesztően *rövid*.

Lehet, hogy az egérnek *tágul*, az elefántnak pedig *sűkület* a világmindenség.

Szomjas marad az, aki a pocsolyából iszik.

Különös ismertetőjele: ugyanolyan, mint a többiek.

Bennünk alszik a jövő, de senki sem tudja, hogy mire ébred.

A halál utáni pillanat első élménye: nincs több kérdés, mindenre megvan a válasz.

Ha *egy* problémát meg akarunk oldani, rögvest kettő lesz belőle.

Virrasztunk amikor aladnunk kellene, alszunk amikor virrasztanunk kellene.

Abszolút hallás: meghallani az összhangot.

Az üresség és a mindenség nem *menyiség*, hanem *minőség*.

Az igazság az a legvégső pont, amin már nem mehet túl a megismerő.

Az Isten-keresés legfőbb eredménye nem a *megtalálás*, hanem a *keresés* maga.

A válságok jó részét nem is éljük meg válságként, s ezért kerülünk válságos helyzetbe.

Sok esetben a dolgok *tökéletesítése* a dolgok *tökéletlensége* felé vezet.

Ha módfelett *bátrak* vagyunk másokkal szemben, ez csak azt jelzi, hogy *félünk* önmagunktól.

Úgy tűnik, csak *mások* segíthetnek hozzá *önmagunk* megértéséhez.

Mit is akarunk? Akaratunk ellenére *jövünk* erre a világra, akaratunk ellenére *maradunk* valameddig itt és akaratunk ellenére *távozzunk*.

In memoriam Hippokratész. Az *orvos* gyógyítja a beteget, miközben a beteg is gyógyítja az orvost.

A szavakon túl van az, ami szavakba foglalható.

Radikannibalizmus...

Mindig, minden *képességünk* megvan arra, hogy szeressünk, mégis mindig a *képtelenséget* választjuk.

Úgy kell *megváltoztatnunk* a világot, hogy közben mindenben *ráhagyatkozzunk*.

Egyhelyben topogva rohanunk a vesztünkbe!

Tudatalatti. Nem merjük *gondolni*, amit *gondolunk*.

Az *objektív valóság* nem szemben áll velem, hanem bennem van – így tehát: *szubjektív valóság*.

Nilván, a legvégső kérdésekre is van válasz, de ezt nem az értelem adja.

Az a legnehezebb, hogy azok legyünk, akik vagyunk.

Szeretni csak egy feltétellel szabad: feltétel nélkül.

Csak fikciókból próbáljuk összerakni magunknak a valóságot – így aztán a végső valóság is csak fikció, végső fikció marad.

Igazságkeresés. Megvan végre a kulcs, de most a zár tűnt el...

Isten Magától értetődik, így teljesen értelmetlen az a két egymásnak ellentmondó állítás, hogy van Isten és hogy nincs Isten.

Minden rendszer önmagától is *leomlik*, mint ahogy önmagától is *felépül*.

Isten *személy* és *eszmény* is egyszemélyben.

Lélektan. Minden *első* és szándékos rosszcselekedet úgy kezdődik, hogy ez volt az *utolsó*.

Rá kellene már döbbernünk önmagunkra!

Minden nap szellemikben többnek lenni, mint akik tegnap voltunk.

Egyetlen egyenlet. Személy = Test + Lélek + Szellem.

Isten nem a valóságban van, a valóság Ő maga; Isten nem létezik, a létezés Ő maga;
Isten nincs, a 'vagyok' Ő maga.

Bizonyos dolgokról csak úgy tudunk *beszélni*, ha *hallgatunk*...

Vallási valóság és hitbéli remény nélkül nincs semmilyen reális meggyőződés.

Az ember tartozik a természethez, nem a *természet* az emberhez.

A teremtett világ valóság tartamú, jelenség jellegű, múlékonynak tűnő és állandónak látszó.

Istenről hallgatni is tudni kell, ha sokat beszélünk róla, az könnyen fecsegésnek hat.

Aki *Istenre* gondol, magára is gondol, aki magára gondol, még nem gondol *Istenre*.

Csak az önmagamban is meglévő, jelenlévő valakit, vagy valamit tudom szeretni.

Ami *hiányzik*, abból van a *legtöbb*.

Plágium. A világ Isten műve, de az embernek tulajdonítjuk.

Nézeteink tévesek, de megalapozottak.

Aki ne bízik másokban, abban mások sem bíznak meg.

Az *erdő* valójában olyan, amilyennek a *fa* látja.

A világ körülöttünk mindig úgy tűnik, mint a szemléletünk tárgya, de nem az, lényegesen több annál.

A *természet* minden éhes szájnak ad enni, a *társadalom* már nem.

Amilyen mértékben magányosodik el az *ember*, oly mértékben magányosodik el *Isten* is.

Három 'ön'zés megengedhető: *önirónia*, *önkritika* és *önuralom*.

Számmisztika. Egy – kettőre – három lesz belőle...

Minden dolognak az ellenkezőjében is van valami jó.

Tekintélyt nem lehet szerezni, ám ki lehet érdemelni és akkor meg kell tartani.

Élethivatás: megtenni azt, amit más nem tesz!

Az érzelmi nacionalizmus korát éljük...

Vélhetően Istennel jobban tudunk beszélni, mint Istenről – s ez így van rendjén.

Az ember legalább oly mértékben *tér el* Istentől, mint amilyen mértékben *hasonlít reá*.

Nem értjük, amit *érzünk*, nem érezzük, amit *értünk*.

Amennyiben nem *bízunk* magunkban, másokban sem *bízunk*; amennyiben másokban sem *bízunk*, mások sem *bízhatnak* bennünk.

Jobb nem *érteni*, mint *félreérteni*.

Keletkezés. A meg-nem-nyilvánulóból lesz a megnyilvánuló s a megnyilvánulóból a meg-nem-nyilvánuló.

...már *előre* látjuk, ami *mögöttünk* van.

Az evolúció nem az időben történik, hanem a szellemi dimenzió örökkévalóságában.

Álom. Mikor reggel felkelünk már nem is vagyunk azonosak önmagunkkal.

Haladás: szédülten forgunk egyhelyben.

Nem jó mindig új célt kitűzni, de a célhoz vezető utat mindig meg lehet változtatni.

A szellem szabadsága végtelen, az anyag szabadsága nulla, s mi e kettő között vagyunk.

Minden okban már benne van a következmény, tehát *minden* meg fog valósulni.

Minél jobban rohanunk, annál keskenyebb az út.

Jézusról két módon lehet beszélni: a *szószékről* és az *árokpartról* – de csak ez utóbbi a hiteles.

Az igazi valóság félreismerését megismerésnek nevezzük.

Amiért nem tudunk lelkesedni, az semmit nem ér.

Az *egyén* társra találhat, de a *tömeg* mindig magányos.

Először Istentől, azután másoktól, végül magunktól idegenedünk el.

Istennek van trónusa, de abba sohasem ül – mondja Hamvas Béla; a Sátánnak nincs trónusa, de folyton abban ül – tehetjük hozzá.

Csak befejezetlen mondatot érdemes mondani és leírni...

A legtöbb dolgot látjuk, de nem vesszük észre.

Büszkék vagyunk a *szabadságunkra*, ha másokat tarthatunk *rabságban*.

A legnagyobb vihar is a szélcsendből születik és szélcsenddé válik.

Önmagunk börtönében sínylődünk...

Az élet mindig *belül* zajlik, de mindig csak *kívül* látszik.

Aki *közel* jár az igazsághoz, még mindig nem ment elég *messzire*.

Az örökkévalóság örökké valóság.

Az örök ereje a *pillanatban* van.

Aki a szabadság korlátait nem ismeri fel könnyen a mélybe zuhanhat.

Amikor a sors lép egyet, nekünk is lépni kell!

A *problémák* megoldása adja a *problémák* melegágyát.

Létrehozom a világot s a világ létrehoz.

A *győzelemben* ott a bukás, a *bukásban* ott a győzelem.

Csak az *ellentétek* által valósulhat meg az *összhang*.

Történelem: a Neander völgytől a Szilícium völgyig...

Mindig az *egyszerű* dolgok a *nagyszerűek*.

Legszebb papi vállalat: lejönni a szószékről.

A folyamatok valójában sohasem fejeződnek be, mert azonnal újrakezdődnek.

Olyan dolgok közt is kell választanunk, amelyek azonosak!

Az élet, mint realitás sohasem ragadható meg.

Jólét: már a *szolgának* is van *szolgája*.

Az igazi tükörben megláthatjuk azokat a tulajdonságainkat is, amelyek oly ellenszenvesek számunkra.

Nagy büntetés lenne számunkra, ha a Gondviselés teljesítené minden kívánságunkat.

Ugyanabba a gödörbe esni többször is lehet.

...más *felismerni*, mint *elismerni*.

Ha keressük Istent, Isten is elkezd keresni minket.

Elveszettnek lenni annyi, mint nem találni a helyünket.

Nem jó, ha összetévesztjük a célvonalat és a startvonalat.

...mert minden következőből következő lesz.

...talán minden kétkedés hitet talál.

Az Isten embert-kereső, de vajon az *ember* Isten-kereső-e?

Akinek nincs mondanivalója, az kérdezni sem tud.

Mindig más és más istenekről *beszélünk*, pedig mindig ugyanarról *van szó*.

A Gondviselés működése: a Jóisten lehetővé teszi, amit mi *lehetetlennek* tartunk; a Jóisten lehetlenné teszi, amit mi *lehetségesnek* tartunk.

A nagy események nagy árnyékot vetítenek előre.

Kezdő orvos: egyelőre még csak egészségeseket gyógyít.

Nem elég a célba érni, mindig magasabb célokra kell vágyni.

Nem tévesztendő össze a *tudományos* a *nem-tudományossal*, min ahogy a *nem-tudományos* sem a *tudománytalannal*.

Az élet el akar *kezdődni*, az élet *folytatódni* akar, az élet be akar *fejeződni*.

Nem szabad, hogy az írástudói *tehetség* felülírja az írástudói *felelősséget*!

Káprázat-e ez a valóság, vagy valóságos-e ez a káprázat?

Az '*Én*' csak belülről ismerheti önmagát, aki kívülről ismeri, az a '*Te*'.

Retorika. A jó szónoknak két dolgot kell tudnia: *beszélni* és *hallgatni*.

Ha keressük *közel* van, ha megtaláltuk *messzi* van.

...mert más *keresni* és más *kereskedni*!!!

Az *Ég* van a *legmesszebb*, ugyanakkor a *legközelebb* a Földhöz.

Amit *mozdulatlanságában* próbálunk megragadni, az mozogni kezd, amit *mozgásában* próbálunk megragadni az mozdulatlan lesz.

Csak idő kérdése. Vajon volt-e *idő*, amikor még nem volt *idő*?

Szerezni annyi, mint *elveszíteni*!

Sok minden *megtörtént*, aminek meg kellett történnie, de sok minden *megtörtént*, aminek nem kellett volna megtörténnie.

Mindig kell változnunk, de nem a magunk és nem a mások kedvéért – egyszerűen csak a változás kedvéért.

Isten hallgat s ezt a hallgatást kell meghallanunk!

Ha majd mindent tud már a tudomány, az ember igazi lényege, akkor is érintetlen marad.

Általában azzal töltjük az életünket, hogy készülődünk az életre.

Csak úgy lehet magasra ugrani, ha van honnan elrugaszkodnunk.

Történelmietlen kérdés. Vajon meg lehet-e előre írnia a történelmet, s aztán hagyni, hogy az úgy is történjék meg?

A *csönd* közel és belül, a *zaj* távol és kívül van.

Ha nagyra tesszük a világot, jut hely benne mindenki számára.

A *hasonlók* egymás mellett, az *ellentétesek* egymásban vannak.

Ami a földhöz *ragad*, azt hiába emeli az *ég*.

A legtöbbször a szabályok alkotói hágják át a szabályokat.

Van, akinek a *keze* ér el messzire s van, akinek a *gondolata*.

Hibázik, aki hibáztat...

A hibás *logikából* hibás *logika* is következik.

A jó léleknek is lehet rossz a lelkiismerete – de vajon a rossz léleknek lehet-e jó a lelkiismerete?

A *fénytelenség* sötétség, de a *sötétlenség* még nem világosság.

Azt jobban kellene tudnunk, hogy mit *ne mondjunk*, mint azt, hogy mit *mondjunk*.

...mert, aki szereti Istent, mindenkit szeret, - önmagát is és ellenségeit is.

A *szép*, a *jó* és az *igaz* csak egyszerre tud jelen lenni, egymás nélkül érvénytelenek.

A hitelenség olyan hit, amelyben igazából mi magunk sem hiszünk.

Kiürül az Ég – *megetlik* a Föld...

A világ sokkal *több*, mint amennyit a véges érzékszerveinkkel felfogunk, de ezáltal sokkal *kevésbé* is.

A *hit* türelmes és kételkedik is, a *hitelenség* türelmetlen és mindent elhisz.

Az ember leggyakrabban csak azt keresi, ami amúgyis megvan.

Egyéniségünk (individuum) csak *közösségben* (kollektívum) létezhet.

Amit meghaladunk, azt magunkba is foglaljuk.

Az igazi valóság egyszerre *rész* is és *egész* is.

Minden dolog, valamilyen szinten, oka és egyben következménye is egymásnak.

Önmegvalósítás = önmeghasadás.

Ha a végén kezdjük, akkor az elején fogjuk befejezni.

Nem a részei, töredékei vagyunk a világnak, hanem mi magunk vagyunk a világ.

Valósítsd meg önmagad! – Nem! – Valósíts meg másokat!

Egy rendszer vagy *összeomlik*, vagy *meghaladja* önmagát – harmadik megoldás nincs.

Gyakran a legnagyobb különbség a *világnézet* és a *világ* közt van.

Az elme olyan rugalmas, hogy mindenre talál érvet és ellenérvet is.

A felvilágosodás nem megvilágosodás volt, hanem egy még sötétebb kor kezdete.

Hol keressük a választ a *végző* kérdésekre? – Feltehetően a *kezdetekben*...

Minden kontextust meg kell vizsgálni más kontextusból is.

Közös nevező: ha az *Egészen* egyet értünk, a *részekben* vitatkozhatunk.

In memoriam Hérakleitosz: Egyszersem lehet belelépni ugyanabba folyóba...

Az álom és a valóság '*nyersanyaga*' ugyanaz, csak a '*késztermék*' más és más.

'Vagyok, aki vagyok...' – mert a létezésnél nagyobb gondolatot nem lehet közölni.

Evidens. Ami az *evidencián* kívül esik, azt *devianciának* látjuk.

Bizony lenne mit lehoznunk az *Égből* a Földre és felvinnünk a *Földről* az Égbe!

A világ nem arra *halad*, amerre *megy*.

Feltehetően a közeli dolgokat *távolról*, a távoli dolgokat pedig *közélről* kellene szemlélnünk.

A jövő nem csak úgy egyszerűen *eljön*, hanem teljes mértékben a múltból és a jelenből *következik*.

A gazdagodás, a jólét az életminőség elszegényedéséhez és rosszléthez vezet.

Amennyiben a gondolkodás nem újra-gondolás is, mit sem ér az egész.

Az átvilágítást mindenki önmaga kell, hogy elvégezze önmagán!

Folytatni kell a válasznélküli kérdések feltevését!

Minden árulás önmagunk elárulása.

A *valóság* különös ismertetőjele, hogy *káprázik*...

A nagy titok leplezetlenül és mindenütt itt van, mégsem fedhető fel – ez benne a nagy titok.

Eddig azt hittük, hogy a *tárgy* hozza létre a megismerést, de nem így van, mert a *megismerés* hozza létre a tárgyat.

Amennyiben a jelkép fedi a képet, valóságról kezdünk el beszélni.

Szentségtan. Vedd az egész valós világot, vedd úgy, ahogy az van, a neked adott valóságában, kapcsolati összességeiben és sokféleségének egységében; mert így ahogy van: szent.

Egy állítást csak egy másik állítással tudunk bizonyítani, ezért bizonytalan minden.

Fenomenológia. Soha nem a dolog maga érdekel bennünket, hanem az ahogy megjelenik számunkra.

Elég egy *pillanatnyi* belátás az *örökbe* való betekintésre.

Néha nagyon nehéz megkülönböztetni a fojtogató szorításokat az ölelésektől és fordítva.

Csak engedni mindent *jönni* és *elmenni!*

Csak az erőfeszítés nélküli erő az igazi erő.

Minél jobban elemezzük a valóságot, annál jobban deformálódik az.

Mindig látjuk az isteni világot, de csak ritkán vesszük észre.

A tapshoz sok minden kell, legfőképp két kéz.

Minden perspektíva *relatív* és *szubjektív* – ám ebből lesz az *abszolút* és az *objektív*.

Azért, mert nem ismerjük egy adott helyzetből a tovább vezető utat, az út még létezik.

Minél többet elér az ember, annál nagyobb hiányérzete támad.

Nem keverendő össze a világi dolgok *meghaladása* a világi dolgok *elfojtásával*.

...pont a jelenlegi globalizmus a gátja egy globális átalakulásnak, amelyre igen nagy szükségünk lenne.

Van, aki önmagának is *sok*, van, aki *kevés* és van, aki pont *elég*.

Vallástalanság: földbe gyökerezett a lábunk.

Egy jó cél akár ellentétes oldalról való megközelítéssel is elérhető.

...ám a tapasztalásunk soha nem tapasztalható meg.

Már nem is élünk, csupán visszaélünk: Istennel, természettel, emberekkel és persze legfőképp önmagunkkal.

Ami úgy tűnik, hogy befejeződött, az lehet, hogy még *folytatódik*. – Ami úgy tűnik, hogy folytatódik, az lehet, hogy *befejeződött*.

Többre kell, hogy *teljen*, mint ami csupán önmagunkból *telik*.

A kérdőjel megkérdőjelezhetetlen?

Az emberiség úgy *öregedett* meg, hogy közben mindig *kiskorú* maradt.

Bizonyára nem rendeltetés szerűen használjuk magunkat.

Sorsszerűség. Talán minden rajtunk múlik, de semmiről sem tehetünk?!

Önmagunkat kell felülmúlni, nem *másokat*.

Rengeteg *igazságtalanság* van, de *igazság* csak egy.

Ami ellentmond a gondolkodásunknak, az még nem ellentmondás.

Váltóláz. Istentől és Istenhez menekülünk...

A közéletben már átláthatatlan az átláthatóság.

Amihez nem tudunk hozzátenni semmit, abból ne is vegyünk el semmit!

Evolúció. Alulról *származunk*, de fentről *küldtek*.

Döntésképtelenség. Ha valami *mellett* döntünk, akkor valami ellen is döntünk. . Ha valami *ellen* döntünk, akkor valami mellett is döntünk.

Az a *gondolat*, ami nincs kimondva, az a *szó*, ami nincs megcselekedve, semmit sem ér.

A vallást *elvetni* és Istent magasztalni nem lehet. – Istent *elvetni* és a vallást magasztalni nem lehet.

Jogrend. Ha van *bűnös*, van ártatlan is. – Ha van *ártatlan*, van bűnös is.

A bűnbeesésnek mindig két motívuma van: a *szándékosság* és a *véletlenszerűség*.

Ami köztünk van az csupán *különbség* s nem *ellentét*.

Az *Ég* mindig a Földig ér, de a *Föld* már nem ér az Égig.

Vajon melyik az a szabály, amely a szabályt szabályozza?

Ugyanazt tudjuk, de ki-ki a saját talentuma szerint tudja ugyanazt.

Időkben és terekben élünk, amelyek időnként és helyenként keresztezik egymást.

Nincs önarckép, valójában mindig egy másik személyben tükröződünk vissza.

Sajtószabadság. Nem az *információ* alakítja a médiát, hanem a *média* az információt.

A *tény* az tény, de egyben *cáfolat* is.

A tegnapi megtelt, ma lett belőle, a holnap még ma megszületik.

Minden *batalom* magában hordozza önmaga végzetét, a *bukást*.

Gyakran egy helyes logika mentén tévedünk.

A várakozás nem tétlenség...

Ha túléljük a *születést*, a biztos *halál* vár reánk.

Addig jó, amíg meglepetéseket tudunk okozni magunknak.

Nem a derű után jön a ború, hanem a derűben van benne a ború.

A befejezett történetek mindig befejezetlenül fejeződnek be...

Istennél sem *nagyobb*, sem *kisebb* nincsen.

Mindig csak *befelé* lehet figyelni, *kifelé* sohasem.

Van, amit ki kell mondani, s van, amit ki kell köpni.

Ha arról *beszélünk*, amiről mindenki *beszél*, még nem biztos, hogy fontos dologról *beszélünk*.

A magasba vonz a mélység, a mélységből sóvárgunk a magasba.

Isten nem létezik, mert Isten a létezés maga.

Magunkat csak a másik szemével láthatjuk.

A történelmi múltunk jövője mindig bizonytalan.

A hibákat jóvá lehet tenni, de sajnos ahhoz el is kell követni azokat.

Ahol az igazságtalanság érvényre akar jutni, megjelennek a mindenkori jogvédők.

A legfőbb tapasztalás mindig a mások tapasztalása.

Elutasítani valami, annyit tesz, mint *jóváhagyni* egy másikat. - Jóváhagyni valamit, annyit tesz, mint *elutasítani* valamit.

Eltársból lesz a legjobb *demokrata*.

Nem az a legjobb tanítás, amit a legtöbben tudnak.

A zuhanással addig nincs is semmi baj, míg véget nem ér.

Ugyanazon dolgok ellentétben állhatnak egymással. – Különböző dolgok egységben lehetnek egymással.

A tömegbe csepegtetett téveszme mindig az egyénben lobban lángra, majd ettől a lángtól fog tüzet a tömeg.

Életcél: felismerni a félreismert önmagunkat!

Disputa. *Vallásról* lehet, *hitről* nem érdemes és *Istenről* nem lehet vitatkozni.

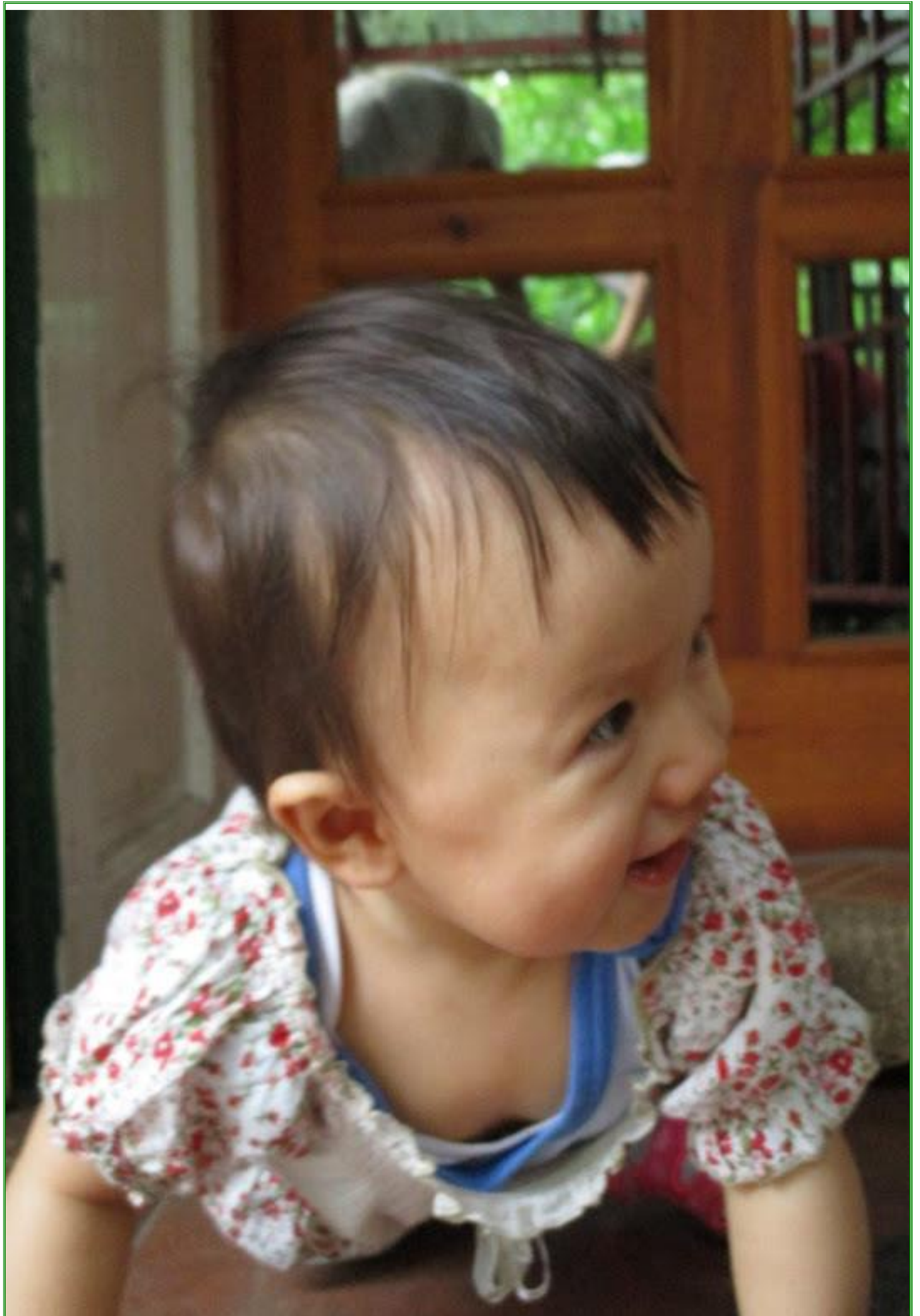
Kívülről nézve önmagamat egészen mást látok.

El van telve a szerénységéve.

Azt érezzük, hogy a jó bennünk van, a rossz pedig kívül – ám a rossz is belül van!

Korrupció: *lopja* a napot...

A szükségszerű véletlen – véletlenül szükségszerű.

Demokratikus proletárdiktatúra...

A múltat nem lehet végkép eltörölni, de végkép meg kell békélni vele.

Önbizalmatlan: elkezdte figyelgetni magát.

A tények magukért beszélnek, de ki beszél itt tényekről?!

Hála Istennek, vannak ateisták!

Lehet, hogy nem is Istent akarjuk, hanem csak annak definícióját?!

A Jóisten szívritmusa: születés-halál és születés halál...

A sorsunkat csak mi magunk élhetjük le – mások ez el sem bírhatják.

Általában, a *várt* helyett a *váratlan*, a *váratlan* helyett a *várt* jön elő.

Nem a bizonytalanságon kívül van a bizonyosság, hanem a bizonytalanságon belül.

Két *különböző* dolgot egyesít, aki két *azonos* dolgot választ szét.

Sok-sok dolog van még *előttünk*, amelyeket már magunk *mögött* tudhatunk.

Az *evolúció* nem más, mint az isteni *gondviselés* tudományos alapja.

Ott áss *mélyre*, ahol vagy! – Ott szállj *magasra*, ahol vagy!

Mindig megvesztegethető a megvesztegető...

Nincs olyan jó, ami rosszá ne válhatna, nincs olyan rossz, ami jóvá ne válhatna.

Ha az ember nem tudja felülmúlni önmagát: alulmarad.

Ha egy pillanatra megkérdőjelezzük a magától értetődőt, sok mindenre választ kaphatunk.

A valóság különbözik a legjobban a valóságtól.

Leggyakrabban a félreérthetetlen dolgokat értjük félre.

Kölcsönös szolgálat létezik, kölcsönös hatalom nem.

Valóság élményünk van és nem valóság tudatunk.

Azok az elképzelések, amelyekből „*izmusok*” lettek, végérvényesen érvényüket veszítették.

A lényeg a dolgok legmélyén van, így nem látható – mégis mindig ezt kell fürkésznünk.

Van, amikor ki kell *nyitni* és van amikor be kell *csukni* minden ablakot.

Le kell mondanunk a *részről*, hogy megérinthessen az *egész*.

A hadsereg mindenütt egyforma: az adott szellemiség legalja.

Amit mi itt életnek nevezünk, az csupán az életnek egy piciny része.

Az Út *keskeny*, ám *hosszú*...

Nagynak vélt, apró gondok közt hányódunk.

Az ember nem tud olyat *gondolni*, ami homlokegyenest ellenkező önmagával – ám *tenni* és *mondani* már igen.

Aki hihetetlen dolgokról beszél, önmaga is hihetlenné válik.

Az igaz, a jó és a szép értéke helyett a hasznosat jelöltük meg csúcsértékként.

A sors a legnagyobb dolgokat is a legparányibb dolgok mentén dönti el.

Paradoxon. Csak a gondolkodás *rabságában* tudunk *szabadon* gondolkodni.

Csak a *látható* dolgok ténye bizonyítja a *láthatatlant*.

Az egységben minden igaz, az igazban minden egységes.

A *kis* jelek *nagy* dolgokat jeleznek.

El kell *fogadni* a világot olyannak, amilyen és csak utána lehet nekilátni *megváltoztatni* azt.

Egy végtelen van, vagy végtelen Egy?

Megvilágosodás az, amikor semmit sem tudunk, de mindennek a tudatában vagyunk.

Ami a küszöbön áll, az még nem lépett be az ajtón.

Az ember alaptermészete, hogy mindig a másiknak a bírója és önmaga védője.

A valóság megmutatkozik ugyan, de mindig másfajta köntösben.

Az egyenlőség és az egyformaság áll az igazi dolgoktól a legtávolabb.

Az igazság mindig a keresés jegyében áll, soha nem a megtalálásában.

Mindig a *pillanaton* múlik az *örökkévalóság*.

Nem is tud az felébredni, aki még el sem aludt.

A legtöbb, amit elmondhatunk a kimondhatatlanság...

Ám hiába lángol a szívünkben hatalmas láng, ha senki sem melegszik mellette.

Azért érdemes elrugaszkodni a valóságtól, hogy majd biztos lábbal érkezhessünk az igazi valóság talajára.

A múltba tekintés a jövő perspektívája.

Ami félig *rossz*, az még nem félig *jó*.

Van úgy, hogy az élőszből halott írás lesz.

Mások becsületességét csak önmagunk becsületessége mentén várhatjuk el.

A legtöbb képzelet egyfajta emlékezet.

Minden emberi életnek van végső értelme, de ennek az értelemnek nem vagyunk a tudatában.

Általában az *ugyanazon* emberi törekvések *különböző* eredményhez vezetnek.

Nem a csoda tűnt el a világból, hanem a csodálkozás.

A tömeg nem szerveződik, azt szervezni kell, a közösséget nem kell szervezni, az szerveződik – e kettő felcserélése végzetes lehet.

Sohasem lehetne szolgálni a tömegnek, s a tömeg sem szolgálhat senkit.

...ami sokat *hoz*, az sokat is *vibet!*

Mindenkitől tanuljunk, így tanítunk mindenkit.

Jóllakottan nem lehet az éhségről beszélni.

...mert van úgy, hogy aki nem is céloz, az talál a célba.

Az ismeretlen is a valóság része, mégpedig a legfontosabb része.

A hihető dolgok mindig a leghihetetlenebbek.

Epidemiológia. Az egészséges életmód mítosza mára már járványként terjed.

Ami nem történik meg, gyakran fontosabb, mint ami megtörténik.

Színről-színre látás: amikor a lepel is lelepleződik.

Minden érv ellenérv...

Legnehezebben a magától értetődő dolgok érthetők.

Teljes *sötétségre* számíthatunk, ha utána eljönne a második felvilágosodás.

Nem mindegy, hogy hogyan *fejezzük* be, mert ezen múlik, hogy hogyan *kezdjük* majd megint.

Jó színész az, aki például magabiztosan játssza el, hogy milyen félszeg.

Az élet nálunknál *jobb* és nálunknál *rosszabb* emberek küzdelme.

Minden, ami van az *mozgató* – *mozgó* – és *mozgatott* is egyben.

A boldogtalanság megízlelése nélkül a boldogság sem fog ízleni.

Mihelyst levetkeztük a régi rossz szokásainkat, máris felöltöztünk az újba.

Az ízlésről nem, és a vitás kérdésekről sem érdemes már vitatkozni.

Transzparens. Univerzum helyett multiverzum!

Senkit sem legyőzni, legfeljebb meggyőzni.

Nem mindig a főszereplő a fő szereplő.

Van olyan jelentős *bölcsesség*, amely egyáltalán nem bizonyítható. – Van olyan jelentéktelen *ostobaság*, amely egyáltalán nem cáfolható.

Ahhoz, hogy egy álom megvalósulhasson, fel kell ébrednünk.

A szó a gondolat elrejtője, a cselekedet pedig a megmásítója.

Óvakodj az óvatosoktól!

Az élet mindenekfelett *jó* és mindenekalatt *rossz*.

A szenvedés a születéssel kezdődik, a halállal végződik és a kettő közt szívósan kitart.

Tünetkenység. Mindig látni *letűnni* a régit és *feltűnni* az újat.

Ateizmus. Hát mi elég, ha Isten kevés?!

Isten az a kő, amibe mindenki megbotlik – van, aki ettől *elesik*, van, aki *felemelkedik*.

Minél *kevesebbet* tudunk a világról, annál jobban értettük. – Minél *többet* tudunk a világról, annál kevésbé értjük.

Felvilágosodás. Ha korán *sötétedik*, akkor későn is *világosodik*.

A *mese* mindig több, mint *mese*...

Tulajdonképpen két születési pillanat van: az *egyik*, amikor megszületünk, a *másik* amikor rájövünk, hogy megszülettünk.

A törekvés a lényeg s nem a tökéletesség.

...ám egy *hazugság* lerombolásából még nem következik az *igazság*.

A hagyomány megkérdőjelezése, annak az alapnak a lerombolását jelzi, amelyen az ember áll.

A dolgok ma már nem a *templomban*, hanem a *tőzsdén* dőlnek el.

Úgy véljük, az egészségnek nincs, a betegségnek van oka.

A munka az olyan, hogy nem hagyja magát elvégezni...

Politika az a hely, ahol az igazság sem igaz.

Szégyen az, ha valaki szégyent nem ismer.

Számmisztika. Az *Egy* nem más, mint a *Minden* együttvéve.

A realizmus tudja a legkevesebbet a valóságról.

Szociálpolitika. Csak szegényen lehet a szegényeket szolgálni, gazdagon nem.

Az az igazság, hogy az igazság nem a hazugság ellenkezője, hanem annak a teljes hiánya.

Nincs saját tükrünk, mindig csak más tükrében láthatjuk magunkat.

Színkritika. A legnehezebb saját magunk szerepét eljátszani.

Minden pillanat határhelyzet: az egyik pillanatból a másikba.

A *párhuzamos* dolgok csak azért létezhetnek, hogy a *végtelenben* találkozhassanak.

A *természetből* való kiválás és a *természetbe* való visszatérés is ott van bennünk.

Aki nem ismeri *magát*, másokat sem ismer, aki nem ismer *másokat*, magát sem ismeri.

A *hit* szüli a vallást, a *kétkedés* a tudományt.

Üldözési mánia: mindig azt képzei, hogy üldöz valakit.

Az emberszeretetből magamat ki nem hagyhatom.

Nem tud jól beszélni az, akinek a hallgatás erőfeszítést jelent.

Depresszió. Már a szórakozás sem szórakoztat.

Akkor is *szembe* találjuk magunkat a világgal, ha *háttal* fordítunk neki.

Nem arra használjuk Istent, amire való, mert Isten nem használatra való.

A politikából nem lehet morált csinálni, de sajnos a morálból politikát igen.

A látszat szerint minden *kívül* van, a valóság szerint minden *belül* van.

... úgy kell ám istenné lennünk, hogy közben angyalok és ördögök vagyunk.

Az *elméletből* következik a gyakorlat, a *gyakorlatból* pedig egy másik elmélet.

Lenulláztuk már a Mindent és az Egyet is.

A demokrácia igazsága csak nagyon kevesek igazsága.

Centrum csak egy van, periféria sok.

Nem tudunk megszabadulni magunktól, magunktól.

Minden túlzó aggodalom – előbb-utóbb – gondatlansághoz vezet.

Sok hasznos dolog szükségtelen.

Üzletpolitika. Rossz mérleggel is lehet jól mérlegelni.

Túl *hamar* bocsátunk meg magunknak. – Túl *későn* bocsátunk meg másoknak.

Az emberi értelem *racionális*, a sors azonban *irracionális*. Így a kapcsolatuk (értelem és sors) mindig paradox.

A *véletlen* mindenütt megnyilatkozik, a *szükségszerűség* alakjában. – A *szükségszerűség* mindenütt megnyilatkozik a *véletlen* alakjában.

Vannak dolgok, amelyeket hiába keresünk, nem találjuk és vannak dolgok, amiket nem keresünk és megtaláljuk.

A természetfeletti nem természet elleni.

A sorsunk az, amit megérdemlünk – még ha azt meg sem érdemeljük.

Diktátor: joga van a jogtalanságra. Demokrata: nincs joga a jogtalanságra – mégis él vele.

Jól tudjuk, hogy sok mindent rosszul tudunk.

Kettős látás. ...mert mialatt másokat látunk, mások is látnak minket.

A definíciók alkalmasak arra, hogy a dolgokat másként nevezzük, mint amik.

A *rab* és a *rabtartó* béklyója ugyanaz.

Előre, hátra látunk, a jövőbe, a múltba nem.

A békében nem csinálunk mást, mint szervezeten készülünk a háborúra.

A szépség, a jóság és az igazság csak akkor ér valamit, ha nem veszi észre önmagát.

Az ördög a részletekben van, az Isten az egészben.

Van, aki kevesebbet tud, mint amit megtanult, de van, aki többet tud, mint amit megtanult.

A valóságot nem lehet a valósággal kifejezni, csakis a képzelettel.

Aki szüntelen üvölt, az abban a hitben él, hogy senki sem fogja meghallani.

Vannak, akik sokat fizetnének az ingyen cirkuszért.

A *fizika* a valóság körét kibővíti, a *metafizika* a valóság körét átlépi.

A világ *szubjektív* valósága arra törekszik, hogy meghódítsa a világ *objektív* valóságát.

Sokszor nem a *kimondhatót* mondjuk ki, hanem a *kimondhatatlant*.

...mert mindig egy olyan vonat után szaladunk, amit már régen lekéstünk.

Az *észt* már felfedeztük, de az *ostobaságot* még nem.

A határ átlépéséhez végtelenül *kevés* kell, mégis ez a *legtöbb*.

A *vallási* kérdésekre nem mindig *vallási* a válasz.

Életünk nagy része azzal telik, hogy kiigazítsuk a mások rólunk alkotott képét.

Az élet lényege nem az életben, hanem egészen máshol van.

Életcél: meglátni azt, amit még senki sem látott meg!

Nem érdemes lebontani azt a falat, amely mögött egy másik fal van.

Előrelát, aki hátra is néz.

Csak egy hiteles forradalom van: a másként gondolkodás.

Túl kellene lépnünk már a metafizikán!

Az *emlékezés* harcol a felejtés ellen, de a *felejtés* nem felejt.

Ha az értéktelen nem az érték helyén áll, akkor még nincs okunk az aggodalomra.

Az érték fogalmát a XIX. század zárójelbe tette, a XX. század áthúzta, a XXI. század törölte.

Talán a becsületet nem lehet túlbecsülni.

Még lehet, de már nem érdemes, már lehet, de még nem akarjuk.

A világ megismerhető, de félre is ismerhető.

Napi aktualitás. Nem vagyunk meggyőződve a meggyőződéseinkről.

Az egészség végül beteggé tesz...

Genius loci. A mindenben *túl* és a mindenben *innen* ugyanazon hely.

Minden nagy ember a népből származik, de csak kevesen élnek köztük.

A világot nem elemeiből lehet megérteni, hanem rendeltetéséből.

Leginkább akkor nevelünk, amikor nem nevelünk.

A gödör néha centrumnak tűnik, de belesve megtapasztalható, hogy periféria.

Nem a hiány szüli a sóvárgást, hanem a jólét.

Vannak cselekedetek, amelyeket sokszor és vannak, amelyeket csak egyetlen egyszer lehet megcselekedni.

Ami az emberben belül nem történik meg, az nincs is.

...s vajon, mit tud a *nappal* az éjszakáról, s az *éjszaka* a nappalról?

Ami az életben reánk van szabva, mindig úgy tűnik, mintha mi magunk szabtuk volna.

A legszentebb és a legbűnösebb ember, akikkel valaha is találkozhattunk, azok mi magunk voltunk.

...van úgy, hogy a legjobb lenne békén hagyni Istent.

Nem *szíveségből* kell cselekedni, hanem *szívesen*.

Jó lenne, ha ott tartanánk, ahol a régi bölcsek tartottak.

A történelem igazi értelme sokkal inkább az eljövendőben van, mint a múltban.

Totális ateizmus: már az Ördög sem hisz Istenben.

A *hasonlóság* különbözik, a *különbség* hasonlít.

Nem a művész találja ki a művészetet, hanem csak rátalál.

Csak a büntudat büntethet, s nem a büntetésvégrehajtás.

A sors, amivel megáld, azzal ver meg.

Ahol sok a gazda, rossz dolga van a szolgának.

Mit törődünk az idővel, ha a végtelen az otthonunk!?

...csak annak jut, aki ad!

Nem létkérdés az, hogy valakinek is igaza legyen.

Ahány dolgot felfedezünk, legalább ugyanannyi el is tűnik.

Minden alkotás egyben válasz is egy régebbi alkotásra.

A lét nem *múlik* el, csak feledésbe *merül*.

Az ember nem a világban van, hanem szerves része annak.

Csak hízelegünk a jövőnek, a múltat már nem méltatjuk.

Minél jobban figyeljük önmagunkat, annál hamarabb kicsúszunk a markunk közül.

Saját hibánkat a másokban látjuk meg és ott is akarnánk kijavítani.

A sors fintora. Minden esetben tehattünk volna valami mást, mint amit tettünk.

Nem az az igazság, aminek az ellenkezője igaz.

Az Isten utáni vágyunk is Istenből ered.

Csak egy kiválasztottság van: mindenki kiválasztása.

Isten felfogható, ám nem birtokolható.

Szociográfia. Vajon lehet-e bűnözők közt élni és/vagy lehet-e szentek közt bűnösként élni?

Teherről általában csak akkor szoktunk beszélni, ha az a mi vállunkat nyomja.

Saját korlátjainkban kapaszkodunk, míg mások korlátjai akadályt jelentenek.

In memoriam S. Freud. Hallani sem akarunk a tudattalanról, de a tudattalan mindent hall.

Más *hasra* esni és más *banyatt* esni.

Minden eszme alkalmas arra, hogy destruktív módon viselkedjen.

Mindig, minden mindenre *jó*. - Mindig, minden mindenre *rossz*.

Lelkiállapot. Van úgy, hogy a *külső* zajtól nem hallani a belső csendet és van úgy, hogy a *belső* zajtól nem hallani a külső csendet.

Mindig a *legnehezebb* kérdésre keressük a *legkönnyebb* választ.

A Sátán mindig hazudik, legfőképpen, amikor igazat mond.

Talán a *látható* dolgok miatt nem látjuk a *láthatatlant*.

...már a realizmus sem valóságos.

...mert a Hosszú utca egy szám alatt is lakik valaki.

Az ember olyan ritka példány, amelyből sok van.

Retro. A divatból kiment dolgok divatját éljük.

...mert most van az a pont amikor/ahol már nincs mire hivatkozni.

A legtöbben a kevesek vannak.

Az önéletrajz teli van széljegyzettel, lábjegyzettel, hivatkozással és bibliográfiával.

Már a *belső* zajtól nem halljuk a *külső* csendet.

Ha nem akarnánk akarni, akkor is akarunk...

A legtöbbször azt próbáljuk magyarázni, ami valójában nem szorul magyarázatra.

Mindig az „*átlagemberről*” beszélünk, holott valójában ilyen nincs is.

Szükségünk van a *magasságra* és a *mélységre* ahhoz, hogy *szinten* maradhassunk.

A képzelet szüli a tényeket!

Az igazság, azáltal, hogy van: *győz*. Az igazságtalanság, azáltal, hogy hatcol: *veszít*.

A *kudarcból* tanulni, a *sikerből* építkezni kell!

Az akadály bennünk van, de annak leküzdése is.

Fényviszonyok. A dolgok különböző megvilágításban teljesen különbözőek.

A *mindent* szabad sokkal kártékonyabb, mint a *semmit* sem szabad.

Tömeglélektan. Ha a *legártalmatlanabb* lény tömeget alkot, nagyon *ártalmassá* válik.

A *tömeg*en túl nem a *magány* van, hanem a *közösség*.

Néha a túl *sok* is túl kevés és a túl *kevés* is túl sok.

Mindig két krízis között vagyunk, az egyik *már* lezajlott, a másik most következik.

Van úgy, hogy a *külső* zajtól nem hallani a belső csendet és van úgy, hogy a *belső* zajtól nem hallani a külső csendet.

Úgy tűnik, hogy a válások mindig a „*másik*” hibájából történnek.

Az, hogy az adott pillanatban mi is az igazság, kellő karhatalmi jelenléttel mindig eldönthető volt.

Nagy dolog az igazság, de nincs annál szánalmasabb dolog, ha valakinek mindig igaza van.

Van, ami *parancsra* nem megy, de önként igen; s van, ami *önként* nem megy, de parancsra igen.

Általában nincs olyan jelentős *tudásunk*, hogy megtudjuk, hogy milyen jelentéktelen a *tusásunk*.

Beszéljünk értelmesen és ne magunkról!

Média kommunikáció: mindig *másról* van szó, mint *amiről* szó van.

Szociál darwinizmus. Egyszerre vagyunk *ragadozók* és *prédák*.

Az élet mire való? – Jóraivaló!

Vannak mondatok, amelyeket kimondtak, de nem írtak le és mégis fennmaradtak.

Egyszer s mindenkorra érvényteleníteni kellene az érvényesülést.

Jobb a problémát megoldatlanul hagyni, mint rosszul megoldani.

A tudomány a legjobb üzlet, de az üzlet a legrosszabb tudomány.

Nem a dolgokkal vagyunk kapcsolatban, hanem a dolgokról alkotott fogalmainkkal.

Az okos *megismerni* akarja a világot, a bölcs *tudni* akar róla.

A politika tudománya abban áll, hogy hogyan lehet igazat hazudni.

Tudunk a tudatunkról, mégsem tudunk róla semmit.

Ha nincs *adó*, mit sem ér a vevő; ha nincs *vevő*, mit sem ér az adó.

A siker *kívülről* dicsőség, *beliül* mérég.

Az utolsó pillanatig küzdhetünk önmagunk igazi megvalósításáért – de ezt hamar feladjuk beletörődve a megvalósíthatatlanságunkba.

Aki állandóan csak önmagát keresi, az más és mást talál.

Talán egy többismeretlenes egyenlet függvényei vagyunk csupán?

Maximalizmus. Nem a legtöbb az elég...

A mélységben is nagy magasságok húzódnak; a magasságokban is nagy mélységek terülnek el.

A jó vezető olyan, mint a karmester: kottából vezényel, még ha az a fejében van is; a rossz vezető olyan, mint a diktátor: fejből vezényel még ha kottát is tart maga előtt.

Számgeometria. Egy a pont, kettő az egyenes, három a háromszög, négy, öt, hat stb., négyszög, ötszög, hatszög, sokszög; a végtelen sokszög a kör – a kör közepe a centrum, az egy, ahol minden újra meg újra elindul.

Jézus nem a *halálával*, hanem a *születésével* váltja meg a világot.

Minden kezdet (*születés*) tiszta, minden közép (*élet*) bepiszkolódás, minden vég (*halál*) megtisztulás.

Egyén és közösség nem ellentét, hanem szerves egység – vagyis egyik sincs meg a másik nélkül.

Minden a semmibe torkollik? – Nem! – Minden a *Mindenbe* torkollik.

A *múlt* tetszés szerint megváltoztatható, a *jövő* nem.

A lélek befelé kérgesedik...

Jólét. Ma élni annyit jelent, hogy mindenből, mindig egyre többet!

A sötétben is lehet *világosan* és a világosban is lehet *sötéten* látni.

A posztmodern ember, ha kilép kora *zűrzavarából*, akkor egy másik *zűrzavarba* akar belépni.

A verseket nem *kívülről*, hanem *belülről* kell megtanulni.

Nem az a baj, ha egy ember rossz, hanem az a baj, ha rossz is akar lenni.

Isten mindent *kigondolt* és *megmondott* – de *megtenni* azokat nekünk kell.

Nincs semmilyen *erény* valamennyi *vétek* nélkül.

In memoriam Heisenberg. Nem tudunk egyszerre két helyen lenni, mert egyszerre nincs is két hely.

Az önmagunkon *kívüli* is önmagunkon *belül* van.

Kettős takarás. A gondolatot eltakarja a *beszéd*, a beszédet meg elfedi a *cselekedet*.

Mindig azt a tudást keressük, amit más tud és nem azt a tudást, amit mi magunktól is tudunk.

Sok esetben a valami *semminek* látszik, a semmi pedig *valaminek*.

A *metafizika* tagadása a *fizika* tagadása is egyben.

Minden hatalom mindig, mindenkit átvilágít, kivéve önmagát.

A sors egymáshoz köt és elválaszt, s mi kapaszkodunk és taszítunk.

Mindig úgy tűnik, hogy a *nagyokon*, pedig mindig a *kicsiken* fordul a világ tengelye.

Ha a *tudás* összevész a tudással, *tudatlanság* lesz belőlük.

Élet és *halál*, csak helyet cserél...

A mindenkori állam alapművelete – keveseknek ad *sokat*, sokaknak ad *keveset*.

Két téves tulajdonforma van: az *állami* és a *privatizált*.

A *kegyetlenség* és a *megbunyászkodás* kéz a kézben jár.

A *pokolban* már nem lehet menyországot hazudni.

A határig eljutni mindig van segítség, de a határon átlépni mindig egyedül kell.

Piacgazdaság már nincs semmi, ami ne lehetne *megvehető* és *eladható*.

A *semmi* a letagadott *valami*.

...mert minden *eljövendő* az *elmúlásba* siet, miközben mindig *jelen* van.

Az *antikban* az antikot *modernnek* gondolták.

Igazi öröm az örömszerzésnek örülni.

Sokszor annak nevében teszünk valamit, amelyet az a valaki soha meg nem tenne.

A legtöbb válságmegoldás csak a válság terméke csupán.

A *múlt*, a *jelen* és a *jövő* nem egymás után és egymás előtt van, hanem egymásban.

A tömeg nem szerves összetartozás, hanem bomlástermék.

Nem elég, ha vág a gyermek esze, meg kell nézni, miket vagdosna vele.

A *bűnös* áldozatok és az *ártatlan* bűnösök korát éljük.

Együgyűnek kell lennünk és nem *ügyefogyottnak*.

A *rend* és a *káosz* összetartozik, sőt gyakran a rend káosznak s a káosz rendnek látszik.

Valláskritika. Lehet (és kell is) a vallásokat bírálni – de nem abban, amiben igazuk van.

A művészet nem utánozhatja a *világot* – de talán a világnak utánoznia kellene a *művészetet*.

Művészettörténet. Az *ízléstelenség* is egyfajta *ízlés*.

A *helytelenről* könnyebb bárkit is meggyőzni, mint a *helyesről*.

Empátia?! Senki a másik *születését, életét, halálát* nem élheti át.

Az emberi gondolkodásban mindig valamik (izmusok) a *centrumba* kerülnek, ám ezek a *perifériára* valók.

Mára már a *vertikális* tendencia megszűnt, csak *horizontálisan* mozgunk.

Életfeladat: a hátrányt *előnnyé* építeni, az előnyt *hátránnyá* faragni!

Az óriásplakáton is van apróbetűs rész.

A mű legsebezhetőbb pontja a művész.

Ha a *békében* hazudunk, a *háborúban* már hiába mondjuk az igazat.

Az élet múlandósága elmúlhatatlan...

Sohasem szabad a küszöb alatt átbújni, mindig át kell lépni azt.

Ha sürgetjük az időt, *lelassul*; ha lassítjuk, *felgyorsul*.

A születés *végtelen*, a halál *végtelen*, ami közte van *véges*.

Az a *szent*, aki elemi erővel tiltakozna az ellen, hogy ő *szent*.

In memoriam Sigmund Freud. Most, hogy a tudatalattink a felszínre került már megnézhetjük magunkat.

A *víz* nem issza meg a *vízet*...

Általában azokat a dolgokat mentegjük, amelyekre nincs mentség.

Ihlet az, amikor nem kell tépelődni, mert van, Aki diktál.

Olyan erővel élünk együtt, bizalmas kapcsolatban, amelyek az Alvilágból valók.

Evolúció. A homo sapiens domesztikálása még hátra van.

A *Törvényszerűség* és a *Szabadság* a két nagy összetartozó – bár útjaik most külön váltak.

A *becsületre* hivatkozni *becstelenség*.

A létezésben nincs *haszonélvezeti* jog, csak áldozati *kötelezettség*.

A *következményekből* nekünk kell levonni a *tanulságot*, mert önmagában a következmény erre nem képes!

Az élet nem *győzelem* vagy *vereség*, az élet mindig eldöntetlen.

A hajléktalanság sokkal inkább *sors*, mint a *fedél* kérdése.

A tudományban éppúgy *hinni* kell, mint a vallásban, a vallást éppúgy *tudni* kell, mint a tudományt.

Egyháztörténet. Nem ritka az eretnekség kanonizálása.

Az erőszak csak egyet akar: *igazsággá* tenni a *bazugságot*.

Turáni átok. Nem elég, hogy nem *élhetjük* a történelmünket, de még csak *nem is mi írjuk* azt.

Állatmese. A *bolha* nem fél az *elefánttól*, az *oroszlán* igen.

Tudásunknál csak a *tévedésünk* a nagyobb.

Fiziognómia. Mert arcunkon ott van a valóság ütéseinek a nyoma.

Hit és *hitetlenség* ugyanannak a dolognak a fény- és árnyoldala.

Csak az Istent lehet egyszerre *magasztalni* és *káromolni*.

A csoda az, hogy nincsenek csodák.

A *legmélyebb* kérdés a világon: hogyan juthatunk *magasabbra*?

A *boldogság* csak egy pillanatnak, a *szenvedés* egy örökkévalóságnak tetszik.

Szeretni úgy kell tudni, hogy nem is kell tudni róla!

A *szívnek* nincsenek *észérvei*...

A *semmi* olyan *valami*, amiből lehet *bármi*.

A megismerés megismerése megismeréssel megismerhetetlen.

Megtalálni annyi, mint *kitalálni*.

A *szem* lát, de nem mond semmit; a *száj* nem lát semmit, de mindent elbeszél.

A *rendetlenségben* (káosz) már benne van a *rendcsinálás* (kozmosz) igénye.

A *szolgálat* nem *szolgaság*, hanem teljes *szabadság*.

Az *igazságba* belerokkantunk már, csak a *hazugságot* bírjuk el.

Keveseknek adatik meg, hogy kimondhassák a kimondhatatlant.

Az emberek jellemeznek egy-egy *kort*, vagy egy-egy kor jellemezi az *embereket*.

Vajon *tudomásunk* lehet-e az intuíciónkról, vagy csak *intuíciónk*?

A *szereetet* ellentéte nem a *gyűlölet*, hanem a *félelem*.

Ha megismerünk *valakit*, mindig egy kicsit *önmagunkra* találunk.

Még a legkanyargósabb út is vezet valahová.

A *szegénység* nem jó dolog, de a *gazdagság* még rosszabb.

A legtöbb fogalomnak nincs is neve.

A *gyermek* elhagyja apját-anyját, ám az *apja-anyja* sohasem hagyja el gyermekét.

Ha mindenki azt mondja: igen, az éppolyan gyanús, mintha senki se mondaná.

Az *ostobák* parlamentjében szélsőséges az, aki *okos*.

Minden *kérdés* újabb választ nemz, minden *válasz* újabb kérdést szül.

Ahhoz *ragaszkodunk*, amit el kellene engednünk. – Azt *engedjük el*, amihez ragaszkodnunk kellene.

Bele kell nyugodni, hogy semmibe sem szabad belenyugodni.

Egy szál *virág* múlandó, de a virág halhatatlan. – Egy *ember* múlandó, de az ember halhatatlan.

Szépet írni, amiről nem lehet szépet írni, az már nem lehet szépírói feladat.

Kemény rend uralkodik a világban – már-már rendszer. Ám néha fel-felsejlik a magasban egy-egy bátorító mosoly.

Az *igazságról* nem lehet vitatkozni, csak az *igazságtalanságról*.

Mire *gondolok*, amikor azt *gondolom*, hogy nem *gondolok* semmire?

A halál *elválaszt* – és *összeköt*.

Csak egy rossz szokás az, hogy nem tudunk megszabadulni a rossz szokásainktól.

A magamról alkotott kép egy elrontott *önarckép*, a másikról alkotott kép egy elrontott *portré*.

Általában ott keresünk, ahol semmi keresnivalónk.

Magányos *író* nem létezhet, mint ahogy magányos *olvasó* sem.

Az *okos* dolgokból könnyen lehet ostobaságot csinálni, de az *ostoba* dolgokból okosságot nem.

Általában arról *beszélünk*, amiről hallgatnunk kellene, és azt *hallgatjuk* el, amiről pedig beszélnünk kellene.

Nincs igazság *ezen* a világon! – Mert *nem ezen* a világon van az igazság!

Az *álom* rövidebb ideig tartó valóság, a *valóság* hosszabb ideig tartó álom.

Legtöbbünket *nem másoktól*, hanem *önmagunktól* kell megvédeni.

Minden *egyforma* dolog másképpen egyforma. – Minden *nem egyforma* dolog másképpen nem egyforma.

Vannak olyan kérdések, amelyek meg sem válaszolhatók, és vannak olyanok, amelyeket fel sem tehetők.

A jelenben kavarog a múlt és a jövő...

Semmi sem olyan *egyetemes*, mint az egyedi. – Semmi sem olyan *egyedi*, mint az egyetemes.

A szemlélő *ugyanaz*, a tárgy *ugyanaz*, ám a látvány *különböző*.

Álom és *ébredés*, ugyanannak a világnak más és más aspektusai.

A nem válasz is válasz a világ dolgaira.

Az élet birkózás a sárral.

A halál is a létezés része, de minden létezőtől különböző.

...mert előbb *vagyunk*, mint ahogy *megszületnénk*.

Minden pillanat *más*, ezért *ugyanaz*...

Hagyomány. Valahogy mindig visszamenőleg kellene előre tekinteni!

Álomkép. Gyakran a halottakról úgy álmodunk, hogy *élnek*; az élőkről pedig úgy, hogy *meghaltak*.

A hízélgés a szeretetlenség sajátos formája, amely a szeretet képében tetszeleg.

Pesszimizmus: kiderült, hogy már nem derül ki.

A szenny és a piszok eltakarva is szenny és piszok marad.

Van, aki a *sötétben* fél, van aki a *világosban*.

Akárkit is fest a festő, mindig *önarcképet* fest.

Újabban a bűnöket közmegegyezéssel, törvényesen és szervezeten követjük el.

Önző ember az, aki nincs tekintettel önmagára, így másokra sem.

Van, ami indokolható és van, ami nem és van, aminek nincs szüksége indoklásra.

A gyermeki lélek nem életkor kérdése.

Tertium datur. Ha az egyik épp olyan rossz, mint a másik, akkor van harmadik is.

Szolidaritás és irgalmasság. Aki nem emel fel senkit, azt nekem kell felemelni.

Rend csak egy van, *rendszer* számtalan.

Paradox. A dolgok folyton ismétlődnek, még sincs kétszer ugyanaz.

Az ember mindig *feljebb* van eggyel, mint ahogy van. Ám ezt mindig úgy kell megélnie, mintha mindig *lejjebb* lenne, mint ahogy van.

Az *Egy* és a *Végtelen* összeér, s közte van a *Semmi*.

A létezés olyan *tág* dimenzió, hogy abban minden más csak *részletkérdés*.

Gondolni *valamit* annyit tesz, hogy gondolni az *ellenkezőjét* is.

Az igazság sohasem *valósítható* meg: az igazság *megvalósul*.

Sivárság. A posztmodern kisembernek már sem *tragédiája*, sem *komédiája* nincs.

Nézni és *látni* sohasem ugyanaz.

...mert a főpap rájött, hogy Jézust nem lehet *legyőzni*, csak *megölni*.

A jelentős dolgok kis helyet foglalnak, a jelentéktelenek betöltik a teret.

Ha a világ egésze *anyagivá* válna, nem maradna belőle *semmi*.

Csak olyan dolgokra érdemes emlékezni, amelyek másvalamire is emlékeztetnek.

Igazság csak egy van – de az *igazságoké* túl sokan vannak.

Távolságtartásra törekszünk, ám *közelségtartásra* lenne szükség.

Sokszor a vallás *vallástalanság* s a vallástalanság *vallás*.

